

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/331/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112237781
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112237781.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: J.. W.. G. Ď.T., Y. XX, J., proti žalovanej: D. O., E. C. T. T. C. D. D. O., Ž. L. XX, J., M. L. L. A., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.05.2018, č.k. 11C/22/2013-82, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu zo dňa 14.11.2012, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatať nemajetkovú ujmu 50.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/456/1995, v ktorom si dňa 17.10.1995 uplatnil nárok na náhradu škody z poistnej udalosti v sume 16.830,31 eura (507.030,-Sk). Okresný súd Bratislava III vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.05.2009. Vzniknuté prietahy v konaní konštatovala podpredsedníčka okresného súdu dňa 10.12.2009 v odpovedi na sťažnosť žalobcu zo dňa 11.11.2009.

2. Súd prvej inštancie pri skúmaní dôvodnosť žaloby žalobcu vychádzal z toho, že na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za uplatnenú nemajetkovú ujmu je potrebné splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to okrem nesprávneho úradného postupu, aj vznik nemajetkovú ujmu a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmu. Pokiaľ išlo o nesprávny úradný postup, jeho existenciu žalobca vyvodzoval z odpovede podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava III na ním podanú sťažnosť v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, v ktorej táto konštatovala nečinnosť súdu v konkrétnom období. Vzhľadom na túto skutočnosť považoval súd prvej inštancie existenciu nesprávneho úradného postupu za preukázanú.

3. Pokiaľ išlo o žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovú ujmu, konajúci súd zdôraznil, že nemajetková ujma predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určení výšky nemajetkovú ujmu neustanovuje žiadne kritériá, a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Úvahy súdu musia pritom vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania. Konajúci súd ďalej uviedol, že žalobca v spore netvrdil, aká škoda (mal na mysli nemajetková ujma - pozn. odvolacieho súdu) mu namietaným nesprávnym

úradným postupom Okresného súdu Bratislava III vznikla, pričom nenavrhol ani žiadne dôkazy na jej preukázanie. V zmysle ustanovenia § 132 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) bolo pritom jeho povinnosťou pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy na ich preukázanie, a pripojiť tie dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, s výnimkou tých, ktoré nemohol bez svojej viny pripojiť. Žalobca mal teda v konaní dôkaznú povinnosť, ktorá súvisela s tzv. dôkazným bremenom. V tomto smere nepostačovalo len poukázanie na celkovú dĺžku konania na Okresnom súde Bratislava III, keď žalobca znášal dôkazné bremeno preukázania vzniku ujmy, ktorá mu mala byť v dôsledku prietahov v konaní spôsobená. Žalobca tým, že v spore netvrdil a ani nepreukazoval vznik škody/nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, nepreukázal splnenie predpokladu existencie príčinnej súvislosti medzi deklarovanou nemajetkovou ujmovou v sume 50.000 eur a nesprávnym úradným postupom.

4. Vychádzajúc z týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu, na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne, t.j. súčasné splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, a preto posúdiac nárok žalobcu podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) jeho žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a v konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v plnej výške.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne ho zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Žalobca hneď v úvode uviedol, že odvolanie podal z opatrnosti, napriek tomu, že má za to, že ním napadnutý rozsudok mal byť doručený jeho právnomu zástupcovi, s ktorým súd prvej inštancie aj konal, keď mu doručil predvolanie na pojednávanie na deň 03.04.2018. V ďalšom konajúcom súdu vytkol, že mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p. neurčil, ktoré skutkové tvrdenia považoval medzi stranami za sporné a ktoré nie, aké dôkazy vykoná a ktoré nie, pričom neuviedol ani predbežné právne posúdenie veci. Žalobca mal za to, že ním predložený dôkaz o neprímeranej dĺžke súdneho konania dostatočne preukazoval nezákonný zásah do jeho práv, ktorý by rovnako posudzovala každá iná fyzická osoba nachádzajúca sa v rovnakej situácii, preto takto uvedený do omylu, prihliadajúc na hospodárnosť konania, nepovažoval za potrebné predkladať ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania.

7. Podľa mienky žalobcu vykazovalo rozhodnutie súdu prvej inštancie rozpor s ustálenou súdnou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorá vychádza z objektívnej zodpovednosti štátu za neprímeranú dĺžku konania. V týchto konaniach Slovenská republika akceptuje mimosúdne urovnanie vo výške cca 100 eur za každý mesiac trvania prietahov v konaní. Slovenská republika tak v konaniach na vnútroštátnych súdoch, ktorých predmetom je náhrada škody voči štátu, postupuje voči poškodeným rozdielne od jej postupu v konaniach pred ESLP; tento postup považoval žalobca za diskriminačný. Podľa žalobcu v súdnom konaní vzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za prietahy už len tým, že k daným prietahom došlo, a preto nie je potrebné, aby v dôsledku prietahov boli porušené aj iné práva poškodeného. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok ESLP vo veci S. E., Č.. XXXXX/XX.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

9. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 19.12.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

10. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným

pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

12. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

13. Preskúmaním súdneho spisu, so zohľadnením odvolacej argumentácie žalobcu, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/456/1995 v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., pričom konštatoval danosť žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu, a to s prihliadnutím na upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 10.12.2009, v ktorom podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava III konštatovala dôvodnosť sťažnosti žalobcu na prietahy v konaní v špecifikovanom období. Následne konajúci súd žalobu zamietol, nakoľko žalobca nezdôvodnil vznik nemajetkovej ujmy a nepreukázal jej existenciu, ako ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdou nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd konštatuje správnosť súdom prvej inštancie uvedených záverov, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

14. Predpokladmi pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; na založenie zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu musia byť všetky tri základné predpoklady splnené súčasne.

15. V prvom rade odvolací súd udáva, že žalobca v žalobe zo dňa 13.11.2012 skutkovo nezdôvodnil požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď neuviedol, že by mu v dôsledku ním vytykaného nesprávneho úradného postupu bola spôsobená nemajetková ujma a čo táto predstavovala. Z jeho žaloby tak nie je zrejmé, či a akým spôsobom sa prejavil nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III, v konaní sp. zn. 8C/456/1995, v jeho inej ako majetkovej sfére a či mu spôsobil nejaké následky odškodniteľné priznaním nemajetkovej ujmy. Podľa mienky odvolacieho súdu samotná existencia nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietahoch v konaní Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 8C/456/1995, nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu, ako nesprávne namietal žalobca, poukazujúc na rozhodnutie ESLP vo veci S. E.. P., Č.. XXXXX/XX. Aj tu platí povinnosť tvrdenia a následného preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť prietahov v súdnom konaní, i keď dlhodobejšia, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena žalobcom a nemožno ho stotožňovať napr. s konaním Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v ktorom Ústavný súd zistil, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prietahy v konaní, prizná sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie; nemožno ho stotožňovať ani s konaním pred ESLP vo veci porušenia práv zaručených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napokon i Ústavný súd Slovenskej republiky (nález zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Tie sú podľa mienky odvolacieho súdu zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z.z.; ich existenciu, v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca v konaní nepreukázal, keď netvrdil a následne nepreukázal dopad nesprávneho úradného postupu

okresného súdu na jeho rodinný a spoločenský život, na jeho česť, vážnosť a dôstojnosť, prípadne na iné sféry života. Napokon, i z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že nie každý prieťah v konaní znamená porušenie základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (k tomu aj uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 14.06.2012, sp. zn. IV. ÚS 316/2012).

16. Pokiaľ žalobca konajúcemu súdu vytýkal, že na súdnom pojednávaní dňa 22.05.2018 v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p. neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a ani neuviedol predbežné právne posúdenie veci, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, odvolací súd udáva, že po oboznámení sa so zvukovým záznamom z predmetného súdneho pojednávania musel prisvedčiť žalobcovi, že zákonná sudkyňa na pojednávaní neuskutočnila postup podľa § 181 ods. 2 C.s.p., a teda neuviedla sporné a nesporné skutkové tvrdenia strán, neuviedla, ktoré dôkazy vykoná a ani sa nevyjadrila k predbežnému právnomu posúdeniu veci. Avšak opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 C.s.p. nemohlo spôsobiť také porušenie procesných práv žalobcu, ktoré by mali za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Ako odvolací súd uviedol vyššie, sám žalobca v žalobe neozrejmil skutkové tvrdenia týkajúce sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď len konštatoval, že v dôsledku prieťahov v konaní Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 8C/456/1995, sa voči žalovanej domáha nemajetkovej ujmy v sume 50.000 eur. Vzhľadom na to, že v jeho žalobe absentovali skutkové tvrdenia, ktorými zdôvodňoval vznik požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy a jej výšku, nemohla ani žalovaná na tieto reagovať a v rámci procesnej obrany tieto prípadne poprieť. V nadväznosti na to, nemohol ani konajúci súd ustáliť, ktoré skutkové tvrdenia vzťahujúce sa k náhrade nemajetkovej ujmy sú medzi stranami sporné a ktoré nie. Zároveň, tým, že ani jedna zo sporových strán neuviedla návrhy na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania, konajúci súd v rámci aplikácie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. nemal dôvod ozrejmiť, ktoré dôkazy na preukázanie nemajetkovej ujmy žalobcu vykoná a ktoré nie. Pokiaľ v tejto súvislosti žalobca namietal uvedenie do omylu súdom prvej inštancie majúcej za to, že ním predložený dôkaz - upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 10.12.2009, postačuje na preukázanie nezákonného zásahu do jeho práv, odvolací súd udáva, že žalobcovi nič nebránilo v tom, aby bez ohľadu na prípadné vyjadrenie zákonnej sudkyne k dôkaznej situácii, resp. absenciu takého vyjadrenia, navrhol doplniť dokazovanie za účelom preukázania existencie nemajetkovej ujmy. Ako správne uviedol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 132 ods. 1 C.s.p., žalobca bol povinný už v žalobe označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností, a tieto k žalobe pripojiť, okrem tých, ktoré bez svojej viny pripojiť nemohol (§ 132 ods. 3 C.s.p.); táto povinnosť bola pritom zakotvená i v právnej úprave zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 79 ods. 1 a 2). Účelom postupu súdu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. nie je, aby strana sporu (v danom prípade žalobca) vyčkávala na stanovisko konajúceho súdu a až následne bola procesne aktívna a navrhovala vykonanie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, tak ako sa mylne domnieval žalobca.

17. A napokon ani opomenutie vyslovenia predbežného právneho posúdenia veci zo strany zákonnej sudkyne nemohlo v značnej miere zasiahnuť do procesných práv žalobcu. Účelom tohto inštitútu je umožniť objektívnu predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prípadné prehodnotenie procesnej pozície sporovej strany. V tomto smere však súd prvej inštancie postupoval v intenciách žalobného návrhu a jeho stručného zdôvodnenia, vec právne posúdil podľa príslušného právneho predpisu, a teda nepristúpil k vyhláseniu prekvapivého súdneho rozhodnutia. Napokon, vyslovenie predbežného právneho posúdenia veci súdom nemožno považovať za poučenie súdu o tom, ako má žalobca v konaní postupovať, či a aké dôkazy má navrhnuť na preukázanie nemajetkovej ujmy; ako bolo uvedené vyššie, túto povinnosť si mal žalobca splniť už pri podaní žaloby na súd.

18. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním ku správny skutkovým zisteniam, ktoré následne správne posúdil po právnej stránke uzatvárajúc, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Keďže na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za nemajetkovú ujmu musia byť splnené kumulatívne všetky predpoklady zodpovednosti, absencia čo len jedného z nich, tak ako v danom prípade, viedla správne k zamietnutiu žaloby zo strany súdu prvej inštancie. Uvedený záver nespochybnili ani skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní.

19. A napokon, za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, v zmysle ktorej mal súd prvej inštancie doručovať napadnutý rozsudok jeho právnomu zástupcovi (bez ozrejmenia

ktorému). Z obsahu súdneho spisu nepochybne vyplýva, že rozhodnutím Centra právnej pomoci zo dňa 09.02.2015, sp. zn. 295/2015-KaBa, bol žalobcovi ustanovený advokát I.. G. G. na zastupovanie v odvolacom konaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2014, sp. zn. 3Co/473/2014, vrátane spísania odvolania; žalobca za týmto účelom udelil uvedenému advokátovi dňa 20.02.2015 plnú moc (č.l. 36). Pokiaľ sa žalobca domnieval, že jeho zástupcom v konaní mal byť I.. N. J., vychádzajúc zo splnomocnenia zo dňa 03.02.2015 (č.l. 43), je zrejme, že označený advokát zastupoval žalobcu len v dovolacom konaní, t.j. vo veci dovolania proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2014, sp. zn. 3Co/473/2014. Z obsahu spisu teda nevyplýva, že by si žalobca na účely konania o náhradu nemajetkovej ujmy zvolil konkrétneho právneho zástupcu a udelil mu za účelom svojho zastupovania plnú moc, resp. že by mu bol ustanovený konkrétny právny zástupca zo strany Centra právnej pomoci na jeho zastupovanie v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ súd prvej inštancie, zrejme omylom, zaslal predvolanie na pojednávanie stanovené na 03.04.2018 i advokátovi I.. N. J., táto okolnosť, bez ďalšieho, t.j. bez existencie splnomocnenia na zastupovanie žalobcu v konaní, nezakladá oprávnenie predmetného advokáta zastupovať žalobcu v prejednávanej veci.

20. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval žalobcom uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

21. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).